

להשיב עד היום, אולם לפני שהענין הזה עדיין לא נגמר, כדאי הוא תשובתי גם עתה) בה מתאמת הכלכלה להיחלף לכל העולם שהיה היה סבת החלוקה הגדולה שפרצה בעולמו ובי ורק הוא היה בעבורו בני העיר. עתה הנה האחרונה-כותב דא-היה העיר בלתי-שיבת לארץ האחרונה הקרובה לעיר. נגד-הגורל והאחרון, עמד ונבחר כל בני חובותיה היהודים לאחרים שחיו, האחרונים קצבו מחיר הבתים הרבה יותר מכדי שיהיו כל בני העיר נבחרו וירצו להרבה רמתה ויעקף חסם לפניו בטעם: "איו רשות ופיו כח היו להאחרונים היהודים לקנות את נחלתו, שהחזקו בהן זה יותר משלשים שנה, אך הוא שיהיה" אמנם אונזו משמעות יוצאת, עור, כי את טובת ושלום בני העיר דורשים האחרונים היהודים, לברות מה שהבניו חרם על כל מי שקונה נחלה חבירו שלא סמך. בשמור, כותב הוא להלן, האחרונים דברים כאלה יוצאים מפיה הרב, ההלכה לעשות דברים בעוה"ז את ביתו של זה סברותא הנהו של זה לקחו לעצמם וכו', אך לאחרונה החליטו בני העיר להוסיף להם שני רבנים מקדש המסובות לפשר בין המדינים. אך המפשרים עוד הרעו להם, בחוצות פסק דין, המסיל על בני העיר ושלם יותר מחמיר הקצוב. עכ"ל בקובו.

למען תת תמונה שלמה מהסבך הזה, נאמנה עשה את העיר כמקרה זה שנה ויותר, אפשר נוצר דעבורא חוכי חזי לפני ארבע שנים בערך, יצא קלא רלא פסק, שהאונזו עתיד לסבך בתים אחרים של אחינו הרב עם בני העיר, בחששם פן יבוא יהודי לנשל את חבירו מנחלתו, בלומר פן יקנה הקונה ביתו או חניו של חבירו ויחזיקו לעצמם, התאספו ויחזיקו ביניהם איך יבטל לגורר את הדרך לפני איש כזה, ויחליטו להכריז ולפרסם האיסור והחרם מקדמנים על האיש הקנה נחלה חבירו ויחזיקו לעצמם, כי כעת הברות החרם לא עלת על הרעיון בלל, שיבוא יום וסבר הארון את כל בתים והנחלותיהם של היהודים, לכן דאנו רק לזה, ששם יהודי לא יורש מעל ארסותו, ע"ז מעיד גם חזיו השני של החרם ה"ג, העושה סוג גם לזה, שאם במקרה יעבור ביתו של יהודי לחבירו, אביו ליהודי את"ל לקנות או לשבור מהאחרון בית כזה, כי הנכרים של עירנו אכרים פשוטים הם ואין להם כל חשבון לקנות בית יהודי מבלי להשכירו אח"כ ליהודי. כעבור שלש שנים סבר הארון פתאום את כל בני חובותיה והחזנים הקבועים, לרש"ש יהודים אחרים. היהודים האלה קנו את העיר לא להחזיק בהם, כי אין להם כל צורך לא בתים ולא בחנויות, בהיותם מהפגנים מסחר העצם וגם דירות מיוחדות יש להם קבוצה, כי אם רשם מסחר ודיות, על מנת לסבך את"ל ליהודים והחזנים הקבועים, אולם הקונים האלה עשו שלא כיוון בזה שדרשו מחיר גבוה יותר מדי כער הבתים והחנות, שבהם החלו עד עצמם חסם בני העיר, ורוב ענין פרץ בין שני הצדדים. על התאוננה בני העיר לפני הרב על האחרונים היהודים, ענת הרב, כי צריך להוסיף עוד שני רבנים ויבחר יטכסו עצה אך לצאת מן המצק, כי קשה לה לזהות דין יהודי ולפשר בעצמו בין המדינים. הענין הזה היה מסבך מאד לפני מועדים אחרים, ראשית, לא עברו שלשת הקנים הנ"ל על החרם, שהוכרז לפני שנים אחדות, אחרי כי אין בדעתם להנות את מי שהיו מנחלתו ולשלוט מסט חוקתו, ומטעם זה, כמובן, יש לקנותם חוקק ע"י דין שנית, גם אם נגית שאמור היה להקנים לקנות, עם כל זה, אחרי שהדעבר כבר עברו על החרם וקנו, לא היה רשות להרבה להוציא ביד חזקה מהאחרונים את קניהם, כי כידוע גם לרבי בן רב דהר וזמא, אינו נכנס זה בגדר: כל מלוא דאמר רמב"ם לא תעבד אי עבד לא סתני, ומאד נוסא מעט בני העיר, בצדק, שאלוהי קנות האחרונים, היה כל אחד ואחד קנה בעצמו ולא להלך היהודים שיש להם משא ומתן מדיני עם הפריץ, היה האחרון בראי מניין מן המדינה והעיקר, עמדי שט הערדים על דעתם ומאוסה, לא חפצו לזהר על הנועחותם.

בני העיר שמעי לקול הרב ויוסניו שני רבנים מפורסמים ה"ה הרב הגאון ר' בעזאל הכהן מסמ"א ויורק הגאון ר' דוד פיינשטיין מסמ"א ובין שניהם ילי"א. הם שחו בעורנו כשני שבועות ואחריו עמל וינעק רבה עלה ביד שלשת הרבנים למצוא פשר להסבך הענין. הם הוציאו פסק דין, הנה לשני הצדדים, כיהור הרעיון מסמ"א בני העיר, והם ברובם הגדול שבבים רצון מסמ"א. זאת היא הרצאת הענין בכללו. אולם להבדל, בהפצו להלכין בני הרב המקומי ובהבנתו היטב, שבספרו האמת לא יפיק את זמנו, חוכרת לרם את דברי האחרון ולברות שקרים מלכו, למשל, הרב אמר או, שלפ' דעתו תא טובה לבני העיר מקנת היהודים, כי ע"ז הוציאה העיר מיד הפריץ" האנטישמי הירוע, ובהלבר וקדם את דבריו באסור, שהרב חוכי כי הקנים דורשים טובת העיר בקניהם. הלאה הוא איסר, כי לאחרונה החליט בני העיר להוסיף רבנים אחרים. מדבריו יוצא, כי תושבי העיר בראותם שיד הרב המקומי מבין עם האחרונים, חוכרתו לפטות לעורר רבנים אחרים, — זה שקר נכוה: הרבנים הווסנו כאמור לשלם, רק ע"פ עזת הרב ובקשתי, כי דעת בני העיר לא היה נוחה כלל מזה. הלאה הוא מחליט, שהרבנים המפשרים עוד הרעו לעיר וכו', על החלטתו זו ראוי להעיר, כי האיש הזה הרחוק מידעת התלמוד, לא היה יכול להתרומם מעל השקפת איש המוני פשוט, גם הוא כמותו מוען שהאחרונים

וכבר נעשה אצל סופרים ידועים הגל זה מעין, טבע שניי וכמעט שכבר חרלנו מהרעיון והתרגו על חיון זה. ואם הנני יוצא הפעם במאמרי זה במחאה נגד הירוקיעה של "העפירה", שנכתב מקום בעזונה להפליטון, מהפליטים של הסופר מר נון נעם סמ"עלי והעפירה 16 18) - הרי זה בשביל שהחלוקה הקדש במדה נהייה וסבירה כמות וברברים צינים וגמים כאלה כבר לא חורגנו לפגוש אפילו - אפילו בחספיות המחללה של המפליטים הישנים.

פרצנים מברית-הבנות" הפך להאר לנו אותו הסופר. מילא, מפוסם מענינים של מהפליטים, שפני-שיח לפני ר', אפשר אמנם למצא בכתיבה הכנסה, אבל מהפליטים הללו של הסופר הם כל-כך משונים וסבוכים, בלי-כך עקומים ומסורפים עד אשר רק קאריקאטורות של מהפליטים הגנו וראים ולא, מהפליטים מעולם המציאות, במדומה, שיותר משקאריקאטורות הללו מעליבות את הדין הדתי של מהפליטים עצמם ועושות רושם בלתי נעים על כל קורא ישר, הבלתי מולך גם בקדשים של אחרים - הרי הן פיגמות וצריכות את הדין האיסורתי של הקרא בעל נפש חיפה.

אלא שמה של זה אני דן. אפשר שנמצאים עוד בקיבנו מתי-מספר מתי-הדינים, של אותם הדינים האכזבים, ימי תקופת ה"השכלה" המחללה, שבהם היו, המונות, כביכול, מעין אלה של ר', יענקל' חרץ, וי אהרלי פשן ור' מאיר קרן מבעות עיבות לטור, מההקנים האחרונים הללו אשר שער, ולקץ את אנכנותיהם, מהמפליטים" כאלה. מילא, ויה ר' איהם עמם, אנכי חיותי מוצא, מסתמא, פרצנים אחרים, נלמדי אחרים בבית-הבנות של פרצניהם של החרץ, הפשן והקרן עצמם חיותי רואה באפיקליא אחרת ובתמונות אחרות.

לא איתעבכ בזה הרבה גם על עני-הארצות הנסה של הסופר ומעין אותה עני-הארצות של "גוי המרכב והגור" (... אע"פ ששם-הארצות נון כבר נדפסו ונחשם אצל הסופרים המפליטים, שבישם אופן לא היו יכולים להפליט פראות מעין זו של סברה הרמב"ם: "קדוש החורש" דף כ"ז ... נגדו זה כבר מעט לו כבר למיפרטו - ה"פטר" הנפלא מר נדושעקי, שם אצלו ובחפשיים שלו ТАЙНЫ ТАЛМУДА, הגנו פוגשים מראי-מקומות בקראותיהם כאלה: בבא מיעא דף תש"ב (כדק: 1702), הרמב"ם ב"ר חזקיה דף מ"ז עמוד א', וזכרם נראה בהספר הנכבד, התלמוד מו"ז, להר"ה המפורסם מהי"ל גארדן, שליט"א, הנאבדק סמארנאן, שבו הוא מביא מניחות מובות" כאלה מסבך של נדושעקי לרוב (...)

אבל אותו חילול-הקדש המבדיל, שמצא לו מקום בעתו עברי ישה-חלם ביחוד כפראות אחת, אשר בכל נוער-הנפשו שהוא מעוררת בקרב, יהיה מוצא בכל-מציאות צורך לחזר עליה כזה, לשמן - וזה גם למען ירא הקהל וישמח - אותו חילול-הקדש כבר הוא מרעיש ונוקר את העינים יותר מראי, עד כדי שנוכח לעבור עליו בשחוקה.

בין שרמשי פרצו של ר' מאיר קרן מפליט הסופר, מדיניות" מו: על ברבות חשין הוא ענה בכל עם בחמת-רוח, חרץ הוא ויחך שם-אשן, ויחך הוא ויחך שם-אשן ואז דמה קולו במחילה, לנבית הבל (!!!) כשעם שהוא רוצה לשחרר עצמו מן החרץ, המונע אותו להתנפל על העובר ... מרא דאברהם! דברים כאלה כותב סופר עברי ונרפשים שחר ע"כ-ג לכן בעת עברי !? הריס-הגרל במדה מבדילה כמות על קדשם של מהפליטים" והלכת נעשית בפוסט, דען כל, בכמה צבירות !? כהלך, נכתב ספרותה!

שלמה יוסף וסנין החובב קאמיטרא.

## רמזן האמת

הלבנים, השולחים את סבתיהם מערי-השדה לעתונות העבריים, אינם מצטיינים, כידוע, בהרעת דברים כרוכים ואסתים, בהרצאת מסארות כמות שהם, בלי דברי הכאי ונוסא, ה"סופרים" האלה, (עליהם כבר הגיד הספר מר ספג, שכל כתיבתם היא לשם ההתדרות גרידא ואין לסמוך על דביהם) כחצמם להרכיב בדברים ולהגדיל מרת כמות הקריספונדנציא שלהם, אינם נמנעים מהשתמש גם בחומר דיותר מבער דיותר משהת: הם מפליטים שקרים ומעלילים עלילות על אנשים פרטים, השנאים להם, ויחזיר על הרבנים, שבנגע להם, הם במדומה, שהבריהם יתקבלו ברצון מאת עירי העתונות (כי כבר היה למנהג בעתונות העבריים להלכין פני הרבנים ולפער בעפר כבודם על לא דבר) אולם אם מנהגם של כל העתונות העבריים היה כך, הנהיו ב"ב מקום גדול להתגורר בו להעתן, הר הוסן" הענין הזה, בקבלו ומכתב מאיות עירה נהנה, המבול, דברי בו ולען להרבה דמם, אינו מבחין כלל, אם הרבנים המפליטים על הרב, מתקבלים על דעתה, אם הם לקחים מן המציאות—הוא אינו שם לב לקטנות כאלה בנוגע לרבנים—ומיד הוא נופל על המציאה הזאת ומרפס את הקריספונדנציא במלואה, וכן הוא הרבה גם בענין שלפנינו. בליון 214, של "הר הוסן", שנה העברה, נדפס קריספונדנציא מעירנו (סבבות, הבלת חליות ב', לא יכולתי